

מעדני אשר

שאלות וחקירות בענייני פרשת השבוע

י"ל ע"י מכון "מעדני אשר" בית שמש

פרשת וישלח תשפ"ג

גליון תתקכ"ז (שנה כ')

האם מותר להיות שדכן לזוג עכו"ם?

בפרשתן ל"ה י"א ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה וגו'.

יש לחקור האם מותר לישראל להיות שדכן של גוים או דילמא אסור, משום דמילד בן לע"ז כמו דאסרינן בע"ז כ"ו ע"א ונפסק כן ביור"ד סימן רנ"ד לישראלית להיות מיילדת של גויה מפני שמילדת בן לע"ז.

הנה בשו"ת מהרי"א יור"ד סימן ר"ל ס"ק ב' נשאל האם מותר לזוג עכו"ם וז"ל מילתא פשיטא דשרי מק"ו, דגם לעשות רפואה כדי שהנכרית תתעבר מותר כמבואר בבדק הבית יור"ד סימן קנ"ד דדעת הרשב"א בח"א סימן ק"כ דמותר, וכותב שראה את הרמב"ן בעצמו שעשה רפואה לעכו"ם כדי שתתעבר.

ואפילו לשיטות רבינו יונה המובא שם דשלח איגרת לרמב"ן וכתב לו שם תבא עליך ברכה שאתה מרבה זרעו של עמלק, ואסר לעשות רפואה לעכו"ם כדי שתתעבר, התם ברפואה דווקא שתתעבר אסור, אבל שידוכין לבד כיון שאינו ברור שתלד או שתתעבר, והרי גם עכו"ם מצווים על לשבת יצרה כמו עבד כמבואר תוס' חגיגה ב' ע"ב, עיין גליוני הש"ס שם וכן התוס' בגיטין מ"א ע"ב א"כ מסייעים לו לקיים המצוה, ומכ"ש באופן שהישראל משתכר, ולכן נראה לי שמוותר בלא שום פקפוק.

ומביא דמצא אח"כ בשו"ת חות יאיר סימן קפ"ח ומובא בבאר היטב יור"ד סימן ב' ס"ק ט"ו וז"ל המזווג בגוים אין איסור, ואין לומר, דלא עדיף ממה שאסור להניק ולהוליד, דכאן מי יימר שתלדי והוא גם החוק ומי לנו גדול יותר מהרמב"ן שעשה לגוים רפואה שתלד כמו שכתב הרשב"א בתשובה, ומ"מ קבלתי מפי גדולים וקנים כי המתעסק באלה לא יצא נקי בניו משום שמקדיח תבשילו, ויש רמז לזה במקרא לא תתחתן בם כ"י יסיר.

חזינן מכל הנ"ל דמדינא ליכא איסור אבל מ"מ כיון שכתב שקיבל שלא ישדכו אז כדאי שלא לעסוק בזה, וגם דרך השדכנים אצלם להיות מסובים בראש השולחן ויש לחוש שישתה יין נסך, לכן צריך למנוע מלהיות שדכן לעכו"ם, והיכא דאין לו ברירה יתנה עמם שאין צריך לבא לסעודה.

ובכנסת הגדולה יור"ד סימן קנ"ד הגהות הטור אות ט"ז כתב דיש להסתפק אם מותר לזוג עכו"ם, ומביא בשם מהר"ם חלאווה דאסור, אבל מסיק דמותר כיון דישאל הגויין בו היתר, וכן בשו"ת זרע אמת ח"ג סימן ק"ו התיר לזוג עכו"ם ועיין בשו"ת בית דוד ליער ס"י ג'.

איך סידר יעקב את המשפחה בסדר קדימה ואיחור

כשיצא מלחמה עם עשיו הרי זה איסור?

בפרשתן בראשית ל"ג וישם את השפחות וילדיהן ראשונה ואת לאה וילדיה אחרונים ואת רחל ואת יוסף אחרונים.

וכותב רש"י: אחרון אחרון חביב.

וביותר מבאר זאת היונתן בן עוזיאל וז"ל ושוי ית לחינתא הינן ובניהן בקדמיתא, ארום אמר אילו אתי עשו לחבלא ברוביא, יעביד באילן ובגו פתגמא הדין נקום ונגח עמיא קרבא.

וכן כתב בפירוש הרד"ק: אחרון חביב אולי ינוח כעסו בהריגת הראשונים ויניח האחרונים.

יש להקשות: על יעקב איך סידר את המשפחה לפי סדר קדימה ואיחור, הרי זה תוספתא מפורשת בפ"ז דתרומות הלכה כ"ג דסיעה של בני אדם שאמרו להם נכרים תנו לנו אחד מכם ונהרגהו ואם לאו הרי אנו הורגין את כולם, יהרגו כולם ואל ימסרו להם נפש אחת מישרא, וכך נפסקה ההלכה בפשטות ברמב"ם בפ"ה מה' סוה"ת ה"ה, וכן בש"ע יו"ד סי' קנ"ז סעי' א' ואיך נהג על כגון דא יעקב לסדר סדר של קדימה להריגה, כן מקשה בדברי יחזקאל בפרשתן, וכן בפרדס יוסף בפרשתן, וכן בשו"ת צ"ץ אליעזר חלק י"ח סימן ס"ט.

איכא כמה תרוצים:

א. הנה אלקים יבקש את הנרדף, ואמרו במדרש שאפילו הרודף צדיק והנרדף רשע, השי"ת מבקש עלבון הנרדף להצילו מן הרודף, ולכן השפחות וילדיהן היו נרדפין, וידע יעקב שלא יוכל עשיו להרע להם, על כן שם אותם ראשונים, ואח"כ שם לאה וילדיה כי היו גם כן נרדפין קצת לגבי בני רחל, ואת רחל ובנה יוסף לא היו בכלל נרדפים לכן שם אותם באחרונה כי לא היה להם זכות נרדף, וזה מה שכתב רש"י אחרון אחרון חביב דכיון שהם חביבים ולא נרדפים על כן הוכרח להעמידם אחרון, כך תירץ בדברי יחזקאל בפרשתן.

ב. האיסור להקדים להריגה, רק היכא שמוסר בידיים כעין שמבואר בתוספתא שהנכרים יבקשו להם שיתנו אחד להריגה, משא"כ כאן יעקב סידר את מחנתו למלחמה אבל לא מסר להם בידיים להריגה, אי נמי רק היכא שברור שהוא מוסר להריגה אסור לתת להם, משא"כ יעקב סידר אותם למלחמה והרי יתכן שהם יצווחו במלחמה, כך תירץ הרב יעקב שראל מייזנער שליט"א לונדון, וכן הרב שלמה יואל שעהנברון שליט"א ירושלים, וכן הרב אליעזר יאיר חמניצקי שליט"א ירושלים.

גליון זה נודב

ע"י ידידינו

הרב שמואל הוואער שליט"א

טורונטו

לזיכוי רבבות

יהא רעוא שבזכות זיכוי רבבות

יזכה לרוות נחת

מכל יוצאי חלציו

ויצליח בכל אשר יפנה

גליון זה נודב ע"י ידידינו

הרב יוחנן נתן בוקסבוים שליט"א טורונטו בעל מעדני אשר חלק ו' מהדורת בוקסבוים לרגל שמחת הפדיון הבנו לנינו כמר ישראל מאיר נ"ו

בן לנכדו הרב יוסף חיים סקייט שליט"א בן לחתנו הרב יהושע לייב סקייט שליט"א יהא רעוא שבזכות זיכוי רבבות יזכה לרוות נחת מכל יוצאי חלציו ויצליח בכל אשר יפנה

גליון זה נודב ע"י

ידידינו העומד לימין המערכת בכל עת מגדולי תומכי התורה

הרבני הנגיד הנכבד רבי יחיאל מיכל ראזנבערג שליט"א מונטריאל

לעילוי נשמת אביו הרבני החסיד

עמד לימין צדיק מרן הדברי יציב ז"ע בכל מפעלות הקודש

הרבני המפואר הרב אברהם ישי ראזנבערג ז"ל

נלב"ע כ"א כסליו ת.נ.צ.ב.ה.

גליון זה נודב

ע"י ידידינו

הגאון רבי שניאור זלמן שוורץ שליט"א

לוס אנגלס

לעילוי נשמת אמו

האשה הצדקנית

מרת סלבה בת שניאור זלמן ז"ל

נפטרה כ' כסליו תשמ"א

ת.נ.צ.ב.ה.

מדוע לא תיקנו לאכול גיד הנשה זכר לנס שנעשה ליעקב?

בפרשתן ל"ב ל"ג על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה.

איכא כמה טעמים מדוע אסרה התורה לאכול גיד הנשה:

א. כדי שתהיה רמז לישראל שאף על פי שישבלו צרות רבות בגליות מיד העמים ומיד בני עשו, שיהיו בטוחים שלא יאבדו, אלא לעולם יעמוד זרעם ושמם, ויבוא להם גואל ויגאלם מיד צר, ובזכרם תמיד ענין זה על יד המצוה שתהיה לזכרון, יעמדו באמונתם ובצדקתם לעולם, ורמז זה הוא לפי שאתו מלאך שנלחם עם יעקב אבינו, שבא בקבלה שהיה שרו של עשו, רצה לעקרו ליעקב מן העולם הוא זורעו ולא יכול לו, וציערו בנגיעת הירך, וכן זרע עשו מצער לזרע יעקב, ולבסוף תהיה להם ישועה מהם, כמו שמצינו באב שזרחה לו השמש לרפואתו ונושע מן הצער, כן יזרח לנו השמש של משיח וירפאנו מצערנו ויגאלנו, אמן במהרה בימינו, כך כתב החינוך.

ב. כלומר לזכרון הנס שנוצל יעקב מן המלאך שלא נגע אלא בכף ירכו ולא הרגו, כך כתב בהדר זקנים לבעלי התוס' בפרשתן.

ג. על שם שהזוק קבלו עליהם בניו שלא יאכלו מגיד הנשה, משל לאדם שחש בראשו תמיד ומקבל עליו שלא לאכול עוד מן הראש כדי שיהיה לו רפואה, כך כתב בהדר זקנים לבעלי התוס' בפרשתן.

ד. על כן על שלא עשו בני יעקב כהוגן שהניחוהו ללכת לבדו ולא עשו לו לוויה והזוק על ידם בגיד הנשה אסר הקדוש ברוך הוא עליהם גיד הנשה כדי שיהיו זריזים בלוייה ולא יענשו פעם אחרת ברישול לוויה, ולכן הוזהר ללות את יוסף בנו כאשר שלחו אל אחיו ולא נענשו שניהם, כך כתב בהדר זקנים לבעלי התוס' בפרשתן.

ו. **וכן כתב בחזקוני** וז"ל כלומר בדין הוא שיש לקנוס ולענוש בני ישראל מאכילת גיד הנשה שהניחו את אביהם הולך יחידי כדכתיב ויתור יעקב לבדו. והן היו גבורים והיה להם להמתין אביהם ולסייעו אם יצטרך והם לא עשו לו לוויה והזוק על ידם ומכאן ואילך יהיה להם לזכר ויהיו זריזים במצות לוויה ולכך לוויה יעקב את יוסף.

ה. כדי שיהיה ההיזק אשר הורה בנגיעת כף הירך היזק בדבר בלתי נחשב אצלנו, כך כתב בספורנו.

ו. לצד שנודעו הגיד ממקור הקדושה ושלט בו הקליפה בחינה זו בכל מקום שהיא נטמאה ואסרה הבורא כי הוא היודע, ותמצא סוד בזה כי גיד זה אין בו טעם והוא סימן לבחינת הקליפה כי אין בה טעם כיון שנעקרה קדושה ממנו, ויש בזה פשטים לומר אלא שהעיקר כמו שכתבתי, כך כתב באור החיים הקדוש.

יש להקשות: לפי הטעם דהויה זכר לנס, מדוע לא ציוותה התורה לאכול את גיד הנשה זכר לנס שקרה עם הגיד הנשה כמו שבפסח יש לאכול מצה זכר לנס שקרא למצה, ומדוע ציוותה התורה לא לאכול את גיד הנשה, היה צריך להיות הצווי להיפך לאכול כדי לזכור את הנס, עיין בספר הנפלא דביר קדשו בפרשתן לידדי הגאון רבי יעקב גולדברג שליט"א שהעיר קושיא הנ"ל, ע"ש.

איכא כמה תרוצים:

א. אם יהא מצוה לאכול אז יהא זכרון רק בשעת אכילה אבל שלא לאכול וזכרון כל הזמן דכל רגע מקיים הלאו כשאינו אוכל א"כ זכרון הנס תמיד, כך תירץ הגאון המפורסם רבי שמאי קהת גראס שליט"א דומ"צ מחזיקי הדת.

ב. אם יהא המצוה לאכול גיד הנשה יהא מאוד קשה לקיימו דנוהג רק בבהמה ולא בעוף א"כ יצטרך כל אחד לשחוט בהמה שלם כדי לאכול

ישמח לב מבקשי ה'

כי נר מצוה ותורה אור

הופיע ויצא לאור בפאר והדר הספר ה-15 שרבים ציפו לו מעדני אשר חנוכה

מהדורת ראב"ן

ידידינו הרב איציקל ראב"ן שליט"א מליקווד

מאות חקירות הלכתיות בעניני חנוכה

אפשר להשיג את הספר בחנויות המובחרות ברחבי תבל

ובמשרדי המכון

כזית מן הגיד ובקושי אפשר לאכול מזה שתי אנשים ורק מי שיכול להשיג בהמה יכול לקיים המצוה א"כ שוב אין הנס זכור תמיד, משא"כ כשיש לאו כל אחד יכול לקיים המצוה וזכרין תמיד הנס, כך תירץ הגאון המפורסם רבי שמאי קהת גראס שליט"א דומ"צ מחזיקי הדת.

ג. אם יהא מצוה לאכול אז על כרחך שיהיה זמן מתי לאכול, דאי אפשר לומר דיש מצוה לאכול כל יום גיד הנשה על כרחך התורה יקבע זמן, וא"כ יהא מצות עשה שהזמן גרמא ונשים פטורות והתורה רצה שגם הנשים יזכרו הנס, על כן יש לאו, ועל לאו נשים מצוות, כך תירץ הגאון המפורסם רבי שמאי קהת גראס שליט"א דומ"צ מחזיקי הדת.

ד. נראה לתרץ, דאם יהא ציווי לאכול גיד הנשה לא יהא ניכר שזה לצורך הנס שהרי אוכלין את כל הבהמה, לכן בהכרח ציוותה התורה שלא לאכול גיד הנשה, בזה יהא ניכר הנס, כך תירץ הגאון רבי בן ציון רייך שליט"א יד ימינם של אדמו"רי בית צאנז.

ה. נראה לתרץ, דלמ"ד אין בגידין בנותן טעם אתי שפיר מדוע לא ציוותה התורה לאכול, משום דהויה עץ בעלמא, כך תירץ הגאון רבי דוד ליסציץ שליט"א ראש כולל היכל התלמוד ת"א.

ו. נראה לתרץ שהרי החינוך מצוה ג' אומר שהטעם שאסור לאכול הגיד הנשה הוא כדי שיהיה רמז לישראל שאע"פ שישבלו צרות רבות בגליות מיד העמים ומיד בני עשו, שיהיו בטוחים שלא יאבדו אלא לעולם יעמוד זרעם ושמם ויבוא גואל ויגאלם מיד צר, ובזכרם תמיד ענין זה על יד המצוה שתהיה לזכרון, יעמדו באמונתם ובצדקתם לעולם, הרי שיש חיוב לזכור תמיד הענין של גיד הנשה, וזה רק שייך ע"י איסור בכל עת, ואינו דומה למצות מצה שהוא זכר לגאולת מצרים שהיתה באותה לילה של פסח, כך תירץ הרה"ג יעקב ישראל מייזנער שליט"א לונדון.

האם מותר לאדם לומר שיש לו יותר ממה שמגיע לו?

בפרשתן ל"ב ל"א קטנתי מכל החסדים וגו'.

הנה המהרש"ל בספרו בים של שלמה ב"ק פ"ה סימן כ"ג כתב לא יאמר אדם יש לי יותר ממה שהיה ראוי לי לפי מעשי ושעובדי נגד ה', דא"כ הויה כאומר שהקב"ה ותרן וזה אסור לומר, כמבואר בגמ' ב"ק נ"ע"א אלא שיסיים זולת דזכות אבות מסיעתו.

אבל במגן אברהם אר"ח סימן קנ"ו חולק עליו וכותב דמותר לאמרו ואינו כאומר דהקב"ה ותרן, אלא הקב"ה נותן שכר יותר אך שאינו מותר עבירה ומאריך אף.

יש להקשות: לשיטת המהרש"ל איך היה מותר ליעקב לומר שקטנתי מכל החסדים, כך הקשה בספר גן רוה בפרשתן.

ומתיר: דהמהרש"ל יסבור כמ"ד במדרש רבה דכונת יעקב לומר שהיא כדאי לכל החסדים, ומה שאמר קטנתי בלשון בתמיה קאמר והכי קאמר ה' האומר עלי שוב לארצך ולמולדתך ואטיבה עמו, וכי קטנתי עכשיו ממה שהייתי קודם שעד עתה עשית עמדי חסדים ואמת כי במקלי עברתי וגו' ועכשיו למה לא תעשה חסד שלא יבא עלי עשיו וכי עכשיו שעם לבן גרתי ותר"ג מצות שמרתי ולא למדתי ממעשיו ולכן הצילני.

מעדני אשר: לפי פירוש רש"י דהכונה שפיחד שכיון שקיבל הרבה טובות אולי נתמעטו זכויותי, א"כ לא קשה.

קול המעדנים

מלוה מלכה בעיירת קרעסטיי

במוצ"ש פרשת ויצא

אצל הרה"ק רבי ישעי' ב"ר משה זצוק"ל למאות תומכי ארגון החשוב "רב להושיע" ע"י נכדי רבי ישעי' משפחת רוטנברג החשובה

כולל באבוב טורנטו

בראשות הרב והראש כולל הגאון רבי יהושע פירר שליט"א

ישיבת משכן התורה בטורנטו

בראשות הראש ישיבה הגאון רבי יעקב קאפמן שליט"א

בשבת א"ה יתקיים שיעורים

בכמה בתי כנסיות בטורנטו

נא לעקוב אחרי המודעות

משיב בהלכה

האם יש חיוב לאדם לתת את בתו שיתחתן עם בחור רע

שמא תחזירנו למוטב?

בפרשתן ל"ב כ"ג: ואת אחד עשר ילדיה.

וברש"י ודינה היכן היתה, נתנה בתיבה ונעל בפניה שלא יתן בה עשו עיניו, ולכך נענש יעקב שמנעה מאחיו שמא תחזירנו למוטב, ונפלה ביד שכם.

יש להקשות: מדוע נענש יעקב וכי יש חיוב לאדם לתת את בתו שתחתן עם רשע, הרי אמרינן בגמ' פסחים מ"ט ע"מ ב' תניא היה רבי מאיר אומר כל המשיא בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי, חזינן שיש איסור לתת את בנו לעם הארץ ולא אמרינן שצריך לתת שמא יחזירנו למוטב.

הנה במושב זקנים לבעלי התוס' הקשה וז"ל וכי מי שיש לו אח משומד ישיא לו את בתו שהיא בת ו' שנים כאשר היתה דינה ושמה יש לומר שקיבל עליו תשובה על מנת שלא יזלזל כמו שנאמר "נסעה ונלכה ואלכה לנגדך" בשוה ביהדות.

וברבינו עובדיה מברטנורה בספרו עמר נקא בפרשתן כתב לפי שיעקב נתכוון לרעה שלא היה רוצה שאחיו יהיה צדיק כדי שלא יתקיים בו הברכה הוא גביר לאחיק לכן נענש, דאל"כ לא היה נענש דאדרבה היה נחשב לו לזכות שמנעה מרשע.

וכן בשו"ת מים חיים בקונטרס אוצרות חיים להגאון רבי חיים ראפפורט הקשה הא קימ"ל אה"ע סימן נ' ס"ק ה' דאם קלקל המשודך מעשיו יכולה לחזור בו וק"ו מה אם כבר נשתדך יכולה לחזור בו אם נתקלקלה מכ"ש שלא יתן את בתו ולמה נענש יעקב, ומתרץ דלשון רש"י קשה שכתב שמנעה מאחיו שמא תחזירנו למוטב דהויא ליה לכתוב שמנעה מאחיו ושמה היתה חוזרת אותו למוטב, על כרחך צריך לומר דכונת רש"י דאם יעקב היה מונעה משום שעשיו היה רשע ושמה יקלקל את בתו לא היה לו עונש, רק יעקב לא היה ירא מזה דידיע בבתו שהיא צדקת ולא יקלקלה רק שמנעה מאחיו מחמת שהיה שונאו שהיה רשע גמור ולא הויא רוצה שתחזירנו למוטב, וזה דקדק רש"י שמא תחזירנו למוטב ר"ל דלא היה רוצה שתחזירנו למוטב, וכן מצינו בדוד שקלל לדואג האדומי יחתך ויסחך מאהל ושרשך מארץ החיים סלה והשי"ת הקפיד עליו.

וכן בתורה תמימה הערות בראשית פרק לב הערה ט' הקשה צריך באור, היכן מצינו כהאי גונא, שיהא חובה על אדם למסור את בתו לרשע שמא תחזירנו למוטב, והלא כנגד זה יש חשש שמא יחזירנו הוא לרשעה, ואפשר לומר דבזה לא הי' יעקב מסופק שהיא תחזירנו למוטב, אך מפני זה גופא לא רצה להשיאה אותה לו כדי שלא תחזירנו למוטב, כלומר שמשנאתה אותו לא הי' רוצה זה גופא שיחזור למוטב, ויהי' לפי"ז באור הלשון ברש"י שמא תחזירנו למוטב, כלומר שעל כן לא השיאה אותה לו שמא תחזירנו למוטב.

והחזון איש תירץ: שהיה גלוי וידוע ברוח הקודש שדינה תחזיר אותה למוטב, ואילו היה יעקב נותן אל לבו לדבר היה מגלה זאת ברוח הקודש אבל אנהנו לא יכולים לדעת לכן אנו אסור לעשות כן, כך תירץ החזון איש.

מדור זה נודע ונערך ע"י ידידנו ר' מרדכי זיסקינד הגר שליט"א - מנהגין משיב בהלכה שיתן וידיעת ההלכה | כל ההלכות הם משו"ע ומשנה ברורה

שאלות בהלכות שבת

א] שאלה יולדת. הגב' גורן ילדה בליל רביעי בשעה 21.00, בליל שבת בשעה 19.00 (כשתים אחרי שקיעת החמה) הרגישה חולשה, אמרו לה בני ביתה שמניסיונם כדאי שיצלו עבורה כבד עוף לחזק אותה. הגב' גורן אמרה שאינה צריכה דבר והיא תחזיק מעמד עד מוצאי שבת. א. האם במקרה זה מותר לצלות עבורה כבד? מה יהיה הדין אם היא ביקשה/הסכימה שיצלו עבורה כבד? ב. מה יהיה הדין אם הגב' גורן הרגישה את החולשה בליל שבת בשעה 22.00, בשני המקרים הנ"ל?

ב] שאלה תוספת אור ע"י גוי. משפ' גרין התארכה בשבת אצל משפ' באום. בסעודה השתתפה גם הסבתא של הגב' באום עם המטפלת הזרה שלה. במהלך הסעודה כבה האור העיקרי שבחדר (נשרפה הנורה העיקרית) ובחדר שרר אור חלש. המטפלת הזרה, ללא שביקשו ממנה ומבלי ששמו לב החליפה את הנורה שנסרפה בנורה חדשה, והחדר הוא שוב באור יקר. לאחר הסעודה הציע הרב באום לרב גרין ללמוד ביחד סוגיה במסכת שבת. אני, אמר הרב באום לרב גרין, אקרא את הגמרא ואתה תקרא את רש"י ותוספות, כי לי אסור לקרוא אותם. מדוע אסור לרב באום לקרוא רש"י ותוספות?

ג] שאלה שהייה וחזרה. בבית משפ' רבניצקי מניחים בערב שבת על הכיריים של הגז טס של מתכת (בלך) ובכך נותנים לכיריים דין של גרופה וקטומה, ועליה מניחים את הסירים עם תבשילי השבת. בליל שבת כשחזר הרב רבניצקי מבית הכנסת הוא שם לב שה'בלך' נסדק לאורכו בכמה סדקים דקיקים ולהבות אש דקות חודרות מן הסדקים אל מתחת לסירים, שני סירים היו מיועדים לסעודת ליל שבת, הראשון היה מבושל כל צורכו ומצטמק ויפה לו, השני היה מבושל כ-70% מבישולו. הסירים השלישי והרביעי היו מיועדים לסעודת יום השבת, כאשר הסיר השלישי היה מבושל כשליש בישולו והרביעי היה מבושל כ-20% מבישולו. א. האם מותר להשאיר את כל הסירים על ה'בלך' הסדוק (כל הסירים עמדו על הסדקים)? ב. הגב' רבניצקי הורידה בליל שבת את הסיר המבושל כל צורכו ומצטמק ויפה לו, מה'בלך' מתוך כוונה להחזירו למקומו (עם כל תנאי החזרה) האם מותר לה להחזירו למקומו?

כללי המצוות בפרשה - עניני ברכת המצוות

- ד] איזה מקור יש בפרשה לדין של כל המצוות מברך עליהן עובר לעשייתן?
ה] מה הטעם שכל המצוות מברך עליהן עובר לעשייתן?
ו] מתי אין מעבד לברך עובר לעשייתן ויכול לברך גם כשכבר עושה את המצוה?
ז] באיזה מצוות יכול לברך ממש לאחר המצוה?
ח] מי שלא בירך עובר לעשייתן, האם יכול לברך לאחר שקיים את המצוה?
ט] האם בברכת שהחיינו יש דין לברך עובר לעשייתו?
י] האם בברכות השבח יש דין שיברך עובר לעשייתן?

כללי השתתפות

- כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה, יהיה הגרלה על שני פרסים ע"ס 500 ₪.
- כל תשובה נכונה על כל שאלה, הינה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכויו בהגרלה.
- כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה יבדקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
- ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
- שימו לב חשוב מאוד: קבלת התשובות הינה אך ורק לפקס מערכת משיב בהלכה 0775558617 או במייל meir.s1000@gmail.com נא לציין בתחילת המכתב על איזה פרשה השיבו. [לבוררים ופרטים נוספים בטלפון 0533154010 בשעות הערב בין 8:00 ל-9:00 בלבד]. כמה שאלות השיבו, וכמו"כ שם מלא, כולל/ישיבה. ועיר וטלפון וכמו"כ נא לציין על איזה פרשה השיבו. - השולחים בכתב יד, בפקס, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחר משלוח הפקס. כתב לא ברור לא יכנס להגרלה. -יש עדיפות לשלוח תשובות מוקלד במייל כי כך זה ייכנס בעזרה"ל לספר שיצא לאור בעתיד בל"ג. -שאר עניני העלון לא שייכים לפקס או מייל או טלפון זה, אלא כמצויין במסגרת ע"ג העלון בעמ' ד'.

תשובות ניתן לשלוח עד ר"ח טבת תשפ"ג

